

Aleš Mustar

O ježu in vranah

Bratislavka

Skromno okrašene izložbe trgovin,
v katerih prodajalci še vedno kažejo pristna čustva.
Prost pretok turistov.
Nikjer do zob oboroženih policistov.
Streljaj od mestnega središča
medla razsvetljava,
v težek mraz zavite
opustele ulice
z gostilnami,
ki so za praznike zaprle vrata,
in s stavbami s toplimi domovi.
V našem, samo začasnem,
star pisalni stroj,
singerica, gramofon ...
Kako sladka je včasih nostalgija!

O ježu in vranah

Včeraj zjutraj je nekdo
na cesti pred mojo hišo
povozil ježa.
Že od mladosti v našem naselju
živi njegov rod,
a njegove družine nisem nikoli spoznal.
Celo dopoldne je ležal tam.
Ker ne prenesem pogleda
na nobeno truplo,
nisem zbral dovolj poguma,
da bi ga pobral,
zato je stvar v svoje roke vzel sosed,
ki ga zavoljo smradu
ni vrgel v smetnjak,
ampak v živo mejo.
Navkljub dolgoletnemu sobivanju
pogreba ne bo.
Včasih smo otroci iz soseščine
za hišne ljubljence
po vrtovih urejali lične grobove.
V meji ni ostal prav dolgo.
Črne vrane
so ga kot na pare
prinesle na sveže pokošeno travo,
kjer ga počasi kljuvajo –
za zajtrk, kosilo in večerjo.
Kot edini kandidat za bdenje
dogajanje opazujem z varne razdalje,
a znanilk smrti ne preženem,
ker se jih od ogleda Hitchcockovega filma
preveč bojim.
Vedno sem se bolj kot resničnosti
bal fikcije
in tudi strah pred žuželkami sem dokončno premagal.
Danes mi ga lahko v kosti našenejo le še klòpi
z encefalitisi in boreliozami.

Ne da bi prav dobro videl ježev obris,
poskušam videti, koliko ga je še ostalo.
Vsake toliko v njegovo bližino prileti kakšna sinička,
ki se ji tudi cedijo sline.
Vrana vrani ne izkljuje oči,
samo človek človeku volk,
zato na sosedovo ozemlje ne stopim.
Žuželkam dovolim,
pobrati ostanke,
da bi se sklenil življenjski krog.
Ko sem kot majhen obiskoval vrtec,
je bila moja najljubša pesmica
Ježek teka, teka.

Morje

Nekoč spanje pod milim nebom,
v spalnih vrečah, kupljenih pri Čehih,
ali v šotorih, ki so jih prodajali Poljaki –
prvi zametki današnje združene Evrope dveh hitrosti.
Sladki takti motorjev na ribiških čolnih.
Nemške turistke na plažah zgoraj brez
in pogumne sonarodnjakinje tudi.
Čez dan sonce brez škodljivih učinkov
in ob večerih drugorazredni pevci na terasah,
ob vrčkih piva,
deitu z radensko
in mišmašu.
Danes strah pred melanomi
in hrup vodnih športov.
Samo kričanje galebov še vedno enako spominja
na dojenčkov jok ali parjenje mačk.
Vonj po oleandrih se meša z vonjem po apokalipsi.
Kosovel postaja vse bolj aktualen.
Jadranski ribiči opozarjajo na drastičen
upad števila sardonov in sardel.
Res je že skrajni čas, da pride Jezus
in z nekaj ribami nahrani množice ljudi,
predvsem pa, da naredi mir.

Še ena o smrti

Dušanu

Čeprav sem si ničkolikokrat zabičal,
da časopisa ne bom več bral od zadnje strani,
ker gre potem ves dan vse narobe,
preberem,
da je preminil moj prvi duhovni učitelj
in jogijski brat,
ki sem se mu izneveril
zaradi nejevernosti.
Po najnovejših statističnih izračunih
bi po starosti sodil v skupino moških srednjih let.
Navkljub velikemu optimizmu
je zapustil ta svet,
so v osmrtnici zapisali njegovi sodelavci
iz podjetja, ki izdeluje
sredstva za zaščito lesa.
Le kako so morali ostri laki in premazi
dražiti njegove na dišeče palčke navajene nosnice.
Morda je prav zaradi velikega neravnovesja
med tem in onim svetom
omahnil v neskončnost.
Ima me, da bi se pokrižal.
Križanje pred mrličji je edino,
kar mi je ostalo od verske vzgoje.
Na upravi tovarne premazov,
v kateri je delal,
niso izobesili črne zastave,
kakršna je nedolgo tega visela na Emini osnovni šoli
ob smrti hišnika,
ki je domoval kar v šoli
in sva ga s hčerjo oba preživela.
Zazidal je velika garažna vrata v telovadnici
in si na šolskem igrišču pod oknom
uredil zelenjavni vrtiček,
pravi dom,
zdaj pa bodo njegovo vdovo vrgli na cesto.

Takšen je danes ta svet.
Ne znam se posloviti v etru, dragi brat.
Ker sem pozabil vse rituale in mantre,
obnavljanje znanja na *you tubu* pa nima smisla,
to storim z besedo.
V nobeno versko skupnost nimam zaupanja,
da je vera opij ljudstva, pa tudi ne verjamem.
Naj ti bo dobro, kjer koli že si.

Modus Vivendi

In vendar se vrti.

Ob 6.30 elektronski zvok budilke na mobilnem telefonu,
ki še mrtvega zbudi iz spanca.

Kuhanje kave za dva,
eno v džezvi in eno v kafetjeri
– obred s pridihom različnosti,
najin jutranji upor proti globalizmu.

Čeprav je moj materni jezik
eden redkih, ki je ohranil dvojino,
ob jutrih z besedami skoparim.

Neizogiben zajtrk za dobro zdravje
v družbi še vedno tiskane izdaje časopisa,
z omamnim vonjem po črnilu in
vsebino, ki blagodejnost zajtrka hipoma izniči.

Priganjanje otroka k pouku
v mešanici jezikov.

Spremljanje do šole,
peš, med mrkimi pogledi, uprtimi v tla,
ali hupanjem, psovkami in kriljenjem,
če dežuje.

In delo,
lezenje drugim avtorjem pod kožo
iz ljubezni,
na robu shizofrenije,
ali pretapljanje suhoparnih besed
iz enega jezika v drugega
za ljubi kruhek.

Točno opoldne
preglasno bitje zvonov v bližnji cerkvi,
kot bi naznanjalo hudo uro, če že ne sodnega dne.

Potem tišina.

In spet se vrti.